

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobci: a) PhDr. V. B.
b) Ing. M. Ch.
c) S. Š.
všichni bytem X
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
se sídlem Praha 1, Panská 895/6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **BLOOMING s.r.o., IČO: 28984552**
se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15
zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022, č. j. MHMP 387863/2022,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.

- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022, č. j. MHMP 387863/2022, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 7. 6. 2021, č. j. P12 20695/2021 OVY, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 32 220 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobců JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 7. 6. 2021, č. j. P12 20695/2021 OVY. Uvedeným rozhodnutím bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) prvním výrokem vydáno stavební povolení pro stavbu „*Domov seniorů ulice Vazovova, Praha 12 – Modřany*“ na pozemku parc. č. 4400/318, 4400/583, 4400/662, 4400/795, 4423/5 a 4423/9 v k. ú. Modřany. Druhým výrokem bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „*Domov seniorů ulice Vazovova, Praha 12 – Modřany, zpevněné plochy – komunikace, chodníky, parkoviště*“ na pozemku parc. č. 4400/318, 4400/583, 4400/662, 4400/795 a 4423/9 v k. ú. Modřany. Třetím výrokem byly stanoveny podmínky pro provedení stavby.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu podané žaloby žalobci upozornili, že územní rozhodnutí pro stavbu bylo napadeno žalobou, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 A 104/2020.
3. V prvním žalobním bodě žalobci rozporovali skutečný účel stavby. Uvedli, že záměr je složen ze dvou vzájemně propojených budov, které mají společně plnit funkci „*domov seniorů*“. Z přiložených výkresů však vyplývá, že v žádné z budov se nebude nacházet společenská místnost nebo jídelna odpovídajících rozměrů, která je nezbytnou součástí všech obdobných zařízení. Poukázali na rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. MHMP 1022131/2020, podle kterého „*v dalším stupni projednání ... je třeba popsat jednoznačně i provoz zařízení (např. jak a kde bude zajišťováno stravování /včetně dopravy jídla do obou částí stavby/, aktivizační činnosti, kde budou senioři přijímáni, jak bude zajištěna jejich přeprava např. sanitkami, kam budou sanitky zajiždět, ...)*“. Tvrdili, že předložená projektová dokumentace tyto požadavky nenaplnuje. Naproti tomu lze na přízemí obou budov nalézt různé větší či menší prostory, o jejichž potřebnosti v domově seniorů lze pochybovat (např. sklad rostlin nebo sklad knih anebo přípravna, kdy není vysvětleno, co se zde má připravovat). Záměr rovněž počítá s výstavbou dámské i pánské šatny pro personál o celkové rozloze více než 80 m², a také samostatnými sesternami umístěnými na každém podlaží budovy A. Přitom není počítáno se žádnými kanceláři pro administrativní pracovníky a napočítá se s parkovacími stáními pro administrativní a zdravotnický personál. Při bližším seznámení s projektovou dokumentací lze nabýt dojmu, že záměr je ve skutečnosti apartmánový dům nebo hotel. K tomu žalobci odkázali na usnesení Rady Městské části Praha 12 ze dne 11. 12. 2017, č. R-151-024-17, a dále skutečnost, že stavebník na předmětných pozemcích v minulosti plánoval záměr zcela jiného funkčního využití a k jeho realizaci

nedošlo z důvodu, že jím požadovaná úprava Územního plánu hl. m. Prahy byla zrušena soudem.

4. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali chybějící souhlas vlastníka pozemku. Uvedli, že záměr je projektován tak, že jeho část bude zasahovat nad pozemek, který je ve vlastnictví hlavního města Prahy. Napadené rozhodnutí uvádí, že „*v dokladové části spisu je doložen souhlas s realizací stavby odboru evidence majetku MHMP, č.j. MHMP 1666139/2020, spis. zn. S-MHMP 1631879/2020 ze dne 30.10.2020.*“ Přitom dle organizačního řádu Magistrátu hlavního města Prahy tento orgán není oprávněn vydávat takové souhlasy, neboť nakládat s majetkem mohou pouze samosprávné orgány. Samotný dokument ze dne 30. 10. 2020, č. j. MHMP 1666139/2020, přitom uvádí, že „*Tento souhlas nezakládá žádné majetkoprávní vztahy*“. Je tak zřejmé, že uvedený dokument nemůže posloužit jako doklad o právu provést stavbu nebo o souhlas vlastníka. Poskytnutí právně relevantního souhlasu je soukromoprávní akt, ke kterému je oprávněno hlavní město Praha v rámci samostatné působnosti. Pokud takový souhlas stavebník ke své žádosti nepřiložil, stavební úřad nemohl územní rozhodnutí vydat, neboť žádost nesplnila podmínky § 184a stavebního zákona.
5. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítali, že vytápění objektu dalším zdrojem emisí a lokálního znečištění – plynovou kotelnou je v rozporu s § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Uvedli, že tuto námitku vznesli již v územním řízení. Podmínkou územního rozhodnutí je proto návrh konkrétního typu kotlů ve stavebním řízení s emisní třídou NO_x 5 (viz podmínka č. 11 územního rozhodnutí). Namítali, že z vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí není zřejmé, zda byla dodržena povinnost dle zákona o ovzduší ani zda byly dodrženy podmínky územního rozhodnutí.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci namítali neaktuálnost projektové dokumentace. Tvrdili, že vydané stavební povolení je zmatečné a vnitřně rozporné, když se odvolává na projektovou dokumentaci z května 2019, i když došlo k četným úpravám a revizím, které byly stavebnímu úřadu předloženy v prosinci 2020 a na které stavební úřad nebere žádný zřetel. Tvrdili, že dotčené orgány státní správy se vyjadřovaly k neaktuální verzi projektové dokumentace. Zmatečnost vydaného stavebního povolení dle žalobců dokládá zmínka o „*nově budovaném prodloužení komunikace Zimova a nově budovaná kolmá parkovací stání severně od vozovky*“.
7. V pátém žalobním bodu namítali nerespektování podmínek závazných stanovisek. Tvrdili, že stavební úřad nezpracoval do rozhodnutí požadavky dotčených orgánů a správců či vlastníků inženýrských sítí, které vyplývají z právních předpisů, o kterých se konkrétně zmiňuje.
8. V šestém žalobním bodě žalobci namítali věcně nesprávné posouzení zatížení území. Uvedli, že stavební úřad konstatoval, že posoudil jednotlivé činitele (hluk, doprava, prach apod.) na základě předložených studií a že je posoudil i ve vzájemných souvislostech. Tvrdili, že toto se nezakládá na pravdě, jelikož např. hluková studie z roku 2017 zmiňuje, že v roce 2019 dojde k poklesu hladiny hluku na hlavní komunikaci nebo vychází z dendrologického průzkumu z roku 2012 apod. Hluková studie nevychází z aktuálních podkladů, nezapočítává tak například hluk z nově budované tramvajové tratě.
9. V sedmém žalobním bodě žalobci rozporovali řešení dopravy v klidu. Tvrdili, že navržená parkovací místa jsou nedostatečná a že po dokončení záměru dojde trvale ke zrušení stávajících parkovacích míst. Napadené rozhodnutí cituje z rozhodnutí v územních řízeních, že „*Velikost (délka cca 23 m) stávajícího parkovacího zálivu v ul. Vazovova, na pozemku parc.č.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

4400/318, který bude realizací záměru zrušen odpovídá 9-ti parkovacím stáním. Dále bude zrušen nefunkční vjezd na stávající parkoviště. Návrh 10-ti parkovacích stání nad rámec požadovaný nařízením PSP je odpovídající“. Žalobci namítali, že dojde ke zrušení i těchto parkovacích míst, která jsou doposud bez problémů využívána. Napadené rozhodnutí dále nepočítá s parkovacími místy pro administrativní a zdravotnický personál. V projektové dokumentaci ani v rozhodnutí není nikde podrobně a objektivně shrnuta budoucí parkovací situace a ani není poskytnuto srovnání s domy pro seniory podobné velikosti. Žalobci rovněž poukázali na dle jejich tvrzení neřešenou situaci při příjezdu těžké staveništní techniky. V ulici Vazovova se v současné době parkuje po obou stranách.

10. V osmém žalobním bodě žalobci namítali narušení pohody bydlení dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113. Uvedli, že celá lokalita vytváří jednu ze zdařilých urbanistických koncepcí v Praze. Stavba je umístěna příliš blízko stávající zástavbě, bude stínit okolní pozemky a nemovitosti, nepřiměřeně zahustí stávající zástavbu, zhorší stávající problémy s plynulostí a bezpečností dopravy a zhorší dopravu v klidu. Závěry napadeného rozhodnutí navíc vůbec nezohledňují specifickou hodnotu lokality, a to velkorysé veřejné prostory a vzdálenosti mezi jednotlivými budovami. Právě tato charakteristika umožňuje dostatečné proslunění bytů, výhled, pocit soukromí. Napadené rozhodnutí obdobně bagatelizuje problémy lokality. Je zcela nepopiratelným faktem, že obdobná sídliště trpí nedostatkem parkovacích míst a že jakákoliv nová obytná zástavba situaci s parkováním v lokalitě dále zhorší. Odvolací námitky k dopravě vypořádává napadené rozhodnutí odkazem na souhlasná závazná stanoviska bez toho, aby se zabývalo podstatou námitky. Žalobci dále poukazovali na veškeré negativní vlivy výstavby, a to především hluk a prach způsobený nikoliv pouze stavební činností, ale i těžkou staveništní dopravou. Napadené rozhodnutí k tomu odkazuje na podmínky rozhodnutí, které dle žalobců budoucí negativní vlivy výstavby řeší jen nedostatečně. Uzavřeli, že odkaz na dodržování norem a nemožnost řešit věc ve stavebním řízení je v rozporu s judikaturou k pohodě bydlení [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113 (2776/ 2013 Sb. NSS)].

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že námitky žalobců jsou neopodstatněné. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Stavebník ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Stavebník měl za to, že žalobci uvedli toliko námitky, které svým charakterem odpovídají smyslu a účelu územního řízení, a tedy ve stavebním řízení se k nim nepřihlíží. Případně se jedná o námitky, které jsou pouze obecného charakteru nebo jsou zjevně účelově interpretovány (viz např. námitky pohody bydlení).
13. V podání ze dne 27. 1. 2023 žalobci upozornili, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 A 104/2020-69, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. MHMP 1022131/2020, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 31. 7. 2019, č. j. P 12 29634/2019/OVY, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení uvedených rozhodnutí bylo nesplnění koeficientů podlažních ploch podle územního plánu. Územní rozhodnutí jako podmiňující akt je tak v rozporu s územním plánem i Pražskými stavebními předpisy. Tento nesoulad je autoritativně potvrzen soudem a týká se zcela zásadních otázek, které již není možné zhojit v rámci soudního řízení o stavebním povolení. S ohledem na uvedené žalobci žádali, aby nezákonnost územního rozhodnutí byla ve smyslu

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, zohledněna při přezkumu napadeného rozhodnutí.

14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 2. 2023 upozornil, že mu dne 13. 2. 2023 bylo doručeno podání stavebníka, kterým bylo upuštěno od záměru provedení stavby.
15. Stavebník v podání ze dne 3. 3. 2023 sdělil, že upustil od záměru provedení stavby v podobě, v jaké byl záměr povolen prvostupňovým rozhodnutím. S ohledem na uvedené měl stavebník za to, že odpadl důvod pro vedení žaloby.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zároveň však soud musel v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, přihlédnout i k vydání rozsudku, jímž bylo zrušeno územní rozhodnutí. Ostatně tato skutečnost byla i důvodem přerušení řízení.
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 48 odst. 6 s. ř. s. po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje.
 - Podle § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti stavebního povolení se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena.
 - Podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona k žádosti o stavební povolení stavebník připojí územní rozhodnutí nebo veřejnoprávní smlouvu územní rozhodnutí nahrazující anebo územní souhlas, pokud je jejich vydání tímto zákonem vyžadováno a nevydal je stavební úřad příslušný k povolení stavby.
 - Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací,
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Předně soud uvádí, že usnesením ze dne 23. 1. 2023, č. j. 17 A 47/2022-109, řízení přerušil z důvodu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 2/2023. Pod uvedenou spisovou značkou se Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem podmiňujícího

rozhodnutí, tj. územního rozhodnutí stavby, které bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2023, č. j. 6 As 2/2023-20, bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, neboť žalovaný vzal kasační stížnost zpět. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 8. 3. 2023. Jelikož řízení, které bylo důvodem přerušení řízení v projednávané věci, bylo pravomocně skončeno, soud dle § 48 odst. 6 s. ř. s. prvním výrokem vyslovil, že se v řízení pokračuje.

21. Dále se soud zabýval otázkou, zda s ohledem na skutečnost, že stavebník podle § 115 odst. 4 stavebního zákona oznámil žalovanému, že od provedení stavebního záměru upouští, odpadl předmět řízení. Při posouzení této otázky soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014-41. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou otázkou, a to jaký vliv má pozbytí platnosti stavebního povolení na řízení o správní žalobě, jehož předmětem je přezkum tohoto stavebního povolení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pozbude-li stavební povolení, které bylo napadeno správní žalobou, platnosti podle § 115 odst. 4 stavebního zákona, neodpadá tím předmět řízení o žalobě proti stavebnímu povolení. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud rovněž i v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49 (viz bod [15]). I když výše uvedený závěr Nejvyšší správní soud učinil za jiných skutkových okolností, konkrétně stavebník ve lhůtě dvou let od nabytí právní moci stavebního povolení nezačal stavbu, nemá tato skutečnost vliv na závěr, ke kterému Nejvyšší správní soud v obou případech shodně dospěl. Není totiž rozhodné, z jakého důvodu stavební povolení pozbylo platnosti ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona, tedy zda se tak stalo omisivním jednáním stavebníka či jeho výslovným oznámením. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že v projednávaném případě předmět řízení neodpadl.
22. Při vlastním posouzení žaloby se soud v první řadě zabýval námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu zrušení územního rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 A 104/2020-69. Na skutečnost, že územní rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu žalobci upozornili již v úvodu podané žaloby, když navíc některé z uplatněných námitek žalobců se výslovně vztahovaly k územnímu řízení (viz např. námitka s označením „*stacionární zdroj znečištění ovzduší*“, „*řešení dopravy v klidu*“). K výslovnému uplatnění námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu zrušení územního rozhodnutí došlo ze strany žalobců po vydání zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, konkrétně v podání ze dne 27. 1. 2023, ve kterém žalobci mj. opětovně navrhli přiznání odkladného účinku žalobě.
23. Soud poznamenává, že při posouzení otázky, zda má vzít při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz následné zrušení územního rozhodnutí, vyšel ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovených v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88. Rozšířený senát v uvedeném usnesení konstatoval, že v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.
24. Konkrétně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[V]eden shora uvedenými úvahami a nutností zajištění účinnosti ochrany práv jednotlivců poskytované správními soudy v souladu s ústavními imperativy v plné jurisdikci, musel přistoupit ke změně dosavadní judikatury vztahující se k zohlednitelnosti zrušení podmiňujícího aktu při soudním přezkumu podmíněného aktu při jejich řetězení dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna. Pokud bylo žalobou napadeno podmiňující rozhodnutí, soud v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí zpravidla vyčká na výsledek řízení o žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí, aby z něj mohl ve svém rozhodnutí vyjít (§ 52 odst. 2 s. ř. s.), popř. dle povahy věci může i řízení o obou žalobách spojit ke společnému projednání (§ 39 s. ř. s.). Zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí však nemusí vést vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, naopak je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného. Lze rovněž připomenout, že rozšířený senát již v minulosti připustil dodatečné uplatnění některých vad rozhodnutí správního orgánu, které vyšly najevo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobce o těchto důvodech bez svého zavinění nemohl v žalobní lhůtě vědět (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, Aqua Servis). Takto je tedy otevřena možnost „dodatečného“ uplatnění žalobní námítky, že podmíněné rozhodnutí je založeno na nezákonném podmiňujícím rozhodnutí, pokud ke změně či zrušení podmiňujícího rozhodnutí došlo po uplynutí žalobní lhůty“.

25. V projednávané věci je zřejmé, že územní rozhodnutí je rozhodnutím podmiňujícím vydání napadeného rozhodnutí. Územní rozhodnutí a stavební povolení totiž představují typický příklad řetězcích se správními akty, které se vydávají v samostatných správních řízeních a věcně a časově na sebe navazují. Stavbu není možné povolit, aniž by stavební úřad před tím pravomocně rozhodl o umístění stavby. Z § 110 odst. 2 písm. b) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je zřejmé, že pravomocné územní rozhodnutí představuje jednu ze základních podmínek pro vydání stavebního povolení, neboť stavební úřad je povinen zkoumat soulad předloženého stavebního záměru i s vydaným územním rozhodnutím. Pokud tedy pravomocné územní rozhodnutí neexistuje, respektive bylo zrušeno, nelze stavební povolení vydat.
26. Zdejší soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 A 104/2020-69, dospěl k závěru, že „*předmětný stavební záměr nesplňuje již územní plán a Pražské stavební předpisy. K jejich naplnění bude nezbytné kompletně přepracovat projektovou dokumentaci. Z toho vyplývá nutnost obstarat nová stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, příp. hlukovou studii*“. Z uvedeného důvodu soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost územní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
27. Vzhledem k tomu, že územní rozhodnutí pro stavbu bylo zrušeno, přičemž žalobci se zrušení pravomocného rozhodnutí dovolávají, soudu nezbylo než napadené rozhodnutí, kterým byla povolena předmětná stavba, zrušit pro nezákonnost. Jinými slovy žalobci namítané pravomocné zrušení územního rozhodnutí soudu nedává jinou možnost než vyslovit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak přisvědčil námitce žalobců ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu neexistence pravomocného územního rozhodnutí, které napadené rozhodnutí podle stavebního zákona podmiňuje a které bez něj nelze vydat. Soud takto doplňuje, že z rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 A 104/2020-69,

vyplývá, že důvody zrušení územního rozhodnutí byly zcela zásadního charakteru vyžadující komplexní přepracování projektové dokumentace.

28. Vzhledem k důvodům, pro které bylo zrušeno územní rozhodnutí, respektive k požadavku na komplexní přepracování projektové dokumentace (a z toho vyplývající nutnost obstarat nová stanoviska a vyjádření dotčených orgánů) a rovněž s přihlédnutím, že stavebník oznámil žalovanému podle § 115 odst. 4 stavebního záměru, že upustil od provedení stavebního záměru, soud dospěl k závěru, že postrádá smysl zabývat se dalšími žalobními námitkami. Případné další správní řízení bude založeno na zcela odlišných podkladech než je tomu v projednávaném případě, a tedy vypořádání námitek již nemá význam. Z uvedeného důvodu soud zbývající námitky nevypořádal.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. S ohledem na to, že soud shledal námitku žalobců ohledně zrušení podmiňujícího rozhodnutí důvodnou, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože ze stejných důvodů je nezákonné i prvostupňové rozhodnutí, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i toto rozhodnutí. Dále soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť mu jiný postup s. ř. s. neumožňuje. V dalším řízení jsou správní orgány v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli plný úspěch žalobci, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 9 000 Kč (3 x 3 000 Kč) a náklady související s právním zastoupením žalobců advokátem. Odměna žalobcům náleží celkem za zastupování tří účastníků a tři úkony právní služby snižena dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby a repliku ve výši 2 480 Kč za úkon tj. celkem 9 x 2 480 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). K paušální náhradě hotových výdajů soud podotýká, že ji nenásobil počtem žalobců, přičemž pro stručnost odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, s jehož argumentací uvedenou v prvním odstavci bodu Ad 10) se soud plně ztotožňuje; Nejvyšší soud zde ostatně poukazuje i na praxi Nejvyššího správního soudu. Celková výše nákladů, které žalobcům v tomto řízení vznikly, činí 32 220 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobců JUDr. Petry Humlíčkové, advokátky. Pro úplnost soud podotýká, že žalobcům nepřiznal náhradu nákladů za soudní poplatek z podaných návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v této části nebyli žalobci úspěšní a nejedná se o důvodně vynaložený náklad.
31. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Zároveň soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by zúčastněné osobě náklady řízení přiznal. S ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil tvrzení zúčastněné osoby o šikanózním výkonu práva ze strany žalobců.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Proti výroku II. a III. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. dubna 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu